

SZERETET ÉS IGAZSÁG: A KÉT NAGY PARANCSOLAT

Március 15., szombat délután

János apostolnak Mestere iránti szeretete nem közönséges emberi barátság, hanem egy megtérő bűnös szeretete, aki átérezte, hogy Jézus Krisztus drága vére váltotta meg bűneitől. Legnagyobb dicsőségnek tartotta, hogy az Úr szolgálatában tevékenykedhet és szenvedhet. Jézus iránti szeretete arra készítette, hogy mindazokat szeresse, akikért Krisztus meghalt. Hite gyakorlati volt. Úgy érvelt, hogy az Isten iránti szeretet a gyermekei iránti szeretetben mutatkozik meg. Aki Istent szereti, az Isten gyermekeit is szereti. Gyakran hallhatták tőle: „Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.” „Mi szeressük őt, mert ő előbb szeretett minket! Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az, mert aki nem szereti az ő atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát.”

Az apostol élete a legteljesebb összhangban állt tanaival. A Krisztus iránti szeretet, amely szívében izzott, arra kényszerítette, hogy a legnagyobb buzgósággal fáradozzon embertársai megmentésén, különösen pedig azokért, akik mint testvérei, az Úr gyülekezetének tagjai voltak. Hatalmas szónok, akinek bensőséges szavai a legmélyebb meggyőződéstől voltak áthatva. – *Megszentelt élet*, 53. o.

Ha teljes szívvel szeretjük Istent, akkor szeretni fogjuk gyermekeit is. Ez a szeretet az Isten Lelke. A mennyei életszentség az, ami valódi nemességet és méltóságot kölcsönöz a léleknek, ez olvasztja egybe életünket Mesterünkével. Nem számít, hány jó vonásunk van, bármennyire tiszteletreméltónak és kifinomultnak is tartjuk magunkat, ha lelkünket nem keresztelte meg az Isten és egymás iránti szeretet mennyei kegyessége, akkor hiányzik belőlünk az igazi jószág, akkor alkalmatlanok vagyunk.

nok vagyunk a mennyre, ahol minden csupa szeretet, csupa egyetértés.
– *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 223. o.

Krisztus szolgáinak nem a természetes szív követelményei szerint kell cselekedniük. Szoros kapcsolatban kell lenniük Istennel, nehogy a kihívás hatására feltámadjon az én, és oda nem illő szóáradatot indítsanak el, amely nem olyan, mint a harmat, sem mint a csendes eső, ami felfrissíti a hervadó növényeket. Éppen ezt akarja Sátán, ezek a módszerei. A sárkány dühös, Sátán szelleme haragban és vádaskodásban nyilvánul meg. Ám Isten szolgálói az Isten képviselői. Azt akarja, hogy menynevei értékekkel foglalkozzanak, azzal az igazsággal, mely a képmását, címét hordozza. Krisztus hatalma az a hatalom, mellyel le kell győzniük a gonoszt. Krisztus dicsősége az erejük. A szépségére kell szögezniük tekintetüket. Ekkor isteni tapintattal és szelídséggel tudják megjeleníteni az evangéliumot. A gondosan ápolt lélek a felhívás hatására sokkal hatékonyabban fog szólni az igazság érdekében, mint bármely más, bármilyen erőteljes érv. – *Jézus élete*, 353. o.

Március 16., vasárnap

A törvénytudó nem volt elégedett a farizeusok álláspontjával és eljárásaival. Azzal a szándékkal tanulmányozta az írásokat, hogy megfejtse igazi értelmüket. Életfontosságúnak tartotta a témát, és őszintén kérdezte: „Mit cselekedjem?” (Lk 10:25) Válaszában a törvény előírásaira vonatkozóan mellőzte az összes ceremóniális és rituális előírást. Ezeket nem értékelte, hanem azt a két hatalmas elvet említette, melytől függ az egész törvény és a próféták. Ez a válasz – mivel Krisztus megdicsérte – előnyös helyzetbe juttatta a Megváltót az írástudók előtt. A törvény magyarázója által tett kijelentés szentesítéséért nem ítélték el.

„Ezt cselekedd, és élsz” (Lk 10:28) – mondta Jézus. A törvényt isteni egységben tárta elő, ebben a leckében azt tanította, hogy nem lehetséges megtartani az egyik előírást és megszegni a másikat, mert ugyanaz az elv fűzi egybe az összeset. Az ember sorsát az egész törvény iránti engedelmesség határozza meg. A leghőbb szeretet Isten iránt és osztatlan szeretet az ember iránt – ezeknek az elveknek kell kifejezésre jutniuk az életben. – *Jézus élete*, 497–498. o.

Amikor ez az ifjú főember Jézushoz fordult, nyíltságával és komolyságával megnyerte a Megváltó szívét. „Rátekintvén, megkedvelé őt.” Jézus ebben az ifjúban olyan valakit látott, aki az igazság hirdetője lehetne. E tehetséges, előkelő ifjút éppoly szívesen magához fogadta volna, mint szegény halász követőit. Ha ez az ifjú a lélekmentésre szentelné képességeit, Krisztus igyekvő és eredményes munkása lehetett volna.

Először azonban el kellett fogadnia a tanítványság feltételeit. Teljesen Istennek szentelni az életét. A Megváltó hívó szavára Máté „mindeket elhagyván, felkele és követé Őt” (Lk 5:28).

Ezt tették János, Péter és társaik is. Krisztus ugyanilyen odaszenteledést kívánt az ifjú főembertől is. És ezzel nem várt el nagyobb áldozatot, mint amelyet Ő hozott. „Gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (2Kor 8:9) Az ifjúnak csak mennie kellett volna arra, amerre Krisztus vezet. – *Krisztus példázatai*, 392–393. o.

Akik szeretik Istent, nem adhatnak szállást a gyűlöletnek vagy irigységnek. Mikor az örök szeretet mennyei elve tölti be a szívet, az kiárad másokra is, nem csupán, mert előnyökhöz juttatták őket, hanem mert a szeretet a cselekedetek mozgatórugója, mivel az alakítja a jellemüket, kormányozza ösztönzéseiket, uralkodik szenvedélyeiken, lecsillapítja az ellenségeskedést, magasztossá és nemessé teszi szeretetüket. Ez a szeretet nemcsak azért fejlődik ki, hogy magunkat és hozzátartozóinkat foglalja csupán magába, hanem széles, mint a világ, magas, mint a menny, s összhangban áll a munkálkodó angyalok szeretetével. Ha ezt a szeretetet ápoljuk lelkünkben, megédesíti egész életünket, és finomító légkört áraszt maga körül mindenfelé. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 223. o.

Március 17., hétfő

Noha sokan Krisztus nevét viselik, az Úr mellett más isteneket imádnak. Alkotónk legfőbb szeretetünkre, hűségünkre és szövetségünkre tart igényt. Ami csökkenthetné Isten iránti szeretetünket, vagy akadályozna bennünket az Úr szolgálatában, az elhalványul. Sokaknak földjük, házuk, birtokuk a bálványuk. Lelkesen és erőteljesen végzik az üzleti, földi vállalkozásokat, közben másodrangúnak tekintik Isten

szolgálatát. Elhanyagolják a családi istentiszteleteket, elfeledkeznek a titkos imáról. Sokan mondják, hogy igazságosan bánnak embertársaikkal, és úgy vélik, hogy ezzel egész kötelességüknek eleget tettek. Pedig nem elég, ha csupán a Tízparancsolat utolsó hat utasítását tartják meg. Teljes szívünkől kell szeretnünk Urunkat, Istenünket. Az Úr törvényének követelményeit semmi más ki nem elégíti, minthogy minden utasításnak engedelmeskedjünk. Istent szeressük mindenek fölött, embertársainkat pedig mint magunkat. – *A Te Igéd igazság*, 2. köt., 1011. o.

Az ellenség jól tudja, hogy ha nem szeretjük egymást, akkor elérheti céljait, és szenvedést hozhat a gyülekezetbe, s a testvérek között nézeteltéréseket szítva meggyengítheti a közösséget. Gonosz kételyeket és rosszindulatú vádakot terjeszt, hogy ítélkezzenek egymás fölött, és gyűlöljék meg egymást. Ezáltal meggyalázzák Isten ügyét, Krisztus nevét, és rengeteg kárt okoznak az emberi lelkeknek. [...]

Nem a világ ellenszegülése jelenti a legnagyobb veszélyt, hanem a sorainkban táplált gonoszság okozza a legtöbb bajt. Azoknak a szentségtelen élete, akik csak félszívvvel szentelték magukat az Úrnak, késlelteti az igazság munkáját, és sötétségbe borítja Isten egyházát. – *This Day with God*, 165. o.

Véssük elménkbe, hogy Isten irgalmát és szeretetét kell kifejeznünk gyermekei iránt. Tanulmányozd az eget és a földet, és meglátod, hogy nincs erőteljesebben kinyilatkoztatott igazság, mint az, amely irgalmat tanúsít azok iránt, akiknek a kedvességedre és segítségedre van szükségük ahhoz, hogy megszabaduljanak az igától és az elnyomástól. Így kell élni az igazságot, így kell engedelmeskedni az igazságnak, és úgy kell továbbadni azt, ahogy az Jézusban van.

Az igazságról szóló bizonyágtévesnek számos formája létezik, viszont hatalmas befolyással bír az, amikor az igazságot gyakorolva segítünk embertársainknak. Ez a befolyás felér az örökkévalósággal. Ezen a földön minden ember ítélet alá esik, és mindennapi életének az összes vetülete tisztán és érthetően tanúskodik arról, hogy Krisztus szavainak és életének a betöltője-e. Ismételten olyan apró dolgokat tesz, amelyeket csak Isten lát; és az igazság ezen elveinek gyakorlása értékes jutalmat szerez számára. A nagy, látványos dolgokra szinte minden ember elismeréssel tekint, de gyakran megtörténik, hogy a magukat

keresztényeknek vallók nem is gondolják, hogy ezek csak kevésbé fontosak. Vallásukat inkább csak szóban élik meg, nem pedig a gyakorlatban. – *This Day with God*, 224. o.

Március 18., kedd

Krisztus azért jött a földre, hogy bemutassa, milyen tökéletessé válhat az ember, ha az isteni természettel részesül. Kegyelmének, együttérzésének és szeretetének bemutatásával a nagyság új dimenzióját tárta a világ elé. Új értelmezést adott az embernek Istenről. Mint az emberiség feje, leckéket adott az embernek az isteni kormányzásról, ami által feltárta az irgalom és igazság megbékülésének szentségét. Az irgalom és igazság megbékélése nem túrta meg a bűnnel való kiegyezést, és nem hagyott figyelmen kívül egyetlen követelést sem az igazságot illetően. Mindkét isteni jellemvonás megfelelő helyére került. A kegyelem megbüntethette a bűnös, megátalkodott embert anélkül, hogy ezáltal lerombolta volna saját irgalmát vagy elvesztette volna együttérző jellegét. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 260. o.

A bizalmi pozíciót betöltő személyek bárcsak megszabadulnának az Isten által olyannyira gyűlölt, megbocsátást nem gyakorló lelkülettől. Trónjának alapja az igazság és az ítélet. Senki se gondolja, hogy Isten felhatalmazta az embert, hogy uralkodjon embertársain. Nem fogadja el egyetlen ember szolgálatát sem, aki bántja és megszorítja Krisztus örökségét. Most jött el az ideje, hogy mindenki vizsgálja meg önmagát, hogy hitben van-e. Vizsgáljátok meg alaposan, hogy milyen indíttatásúak a cselekedeteitek. A Magasságos munkáját kell végeznünk. Munkánkba az önzés egyetlen szálát se szőjük bele. – *Manuscript 42*, 1901.

Jézus így szólt: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” Ha nem erőszak vagy személyes érdek köt egymáshoz, hanem a szeretet, akkor minden emberi befolyásánál erősebb hatással lehetnek az emberekre. Az ilyen egység igazolja, hogy Isten képmása helyreállt az emberben, és új életet fogadott el. Arra mutat rá, hogy az isteni természet olyan erővel rendelkezik, amely képes ellenállni a gonosz természetfeletti hatalmának, és Isten kegyelme el tudja nyomni az emberi szív természetéből fakadó önzését.

Ha a gyülekezetben ilyen szeretet mutatkozik meg, akkor bizonyára kiváltja Sátán haragját. Krisztus nem könnyű utat mutatott be tanítványainak. „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem elébb gyűlölt tinálatoknál. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolgálta az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd.” Az evangéliumot heves harcok árán, ellenszegülések, veszélyek, veszteségek és szenvedések közepette kell hirdetni. Azok járnak Uruk lábnyomán, akik ezt a munkát végzik. – *Lift Him Up*, 298. o.

Március 19., szerda

Isten igazi követői Krisztus munkáját végzik. Nagylelkűen viszonyulnak a rászorulókhöz, nem bánnak igazságtalanul a szegénnyel, és nem keresnek kifogásokat azért, hogy ne segítsenek embertársaiknak. Úgy szeretik felebarátjukat, mint önmagukat, nem különülnek el az emberektől, hanem odafigyelnek a szegény, az árva és az özvegy helyzetére, és nem tartanak vissza semmit sem azok járandóságaiból, akik fölé lettek helyezve. „A szegény és szűkölködő napszámoson ne erőszakoskodjál, akár atyádfiai, akár a te jövevényeid azok, akik a te földeden a te kapuid között vannak. Azon a napon add meg az ő bérét, és le se menjen felette a nap; mert szegény ő, és kívánkozik az után az ő lelke, hogy elled ne kiáltson az Úrhoz, és bűn ne legyen rajtad.” [...]

„És szóla az Úr Zakariásnak, mondván: Így szólt a Seregeknek Ura, mondván: Igaz ítélettel ítéljetekek, és irgalmasságot és könyörületességet gyakoroljon ki-ki az ő felebarátjával!” – *The Home Missionary*, 1891. július 1.

Olvasd Krisztus szavait, Máté 23:23-at. Figyelmeztetésként így vádolja mindazokat, akik „kívülről igazaknak látszanak ugyan az emberek előtt”, „de belülről rakva vagytok képmutatással és törvénytelen-séggel”. Azt is mondják: „Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében.” „Ezért – mondta Jézus – magatok ellen tesztek bizonyosságot, hogy fiai vagytok azoknak, akik megölték a prófétákat.” Milyen csodálatos tanulságok! Félelmetesek és határozottak! Jézus mondotta: „Annakokáért ímé prófétákat, bölcseket

és írástudókat küldök én hozzátok, és azok közül... a ti zsinagógáitokban megostoroztok, és városról városra üldöztök.” Ezt a próféciaát a zsidók szó szerint betöltötték, így bántak Krisztussal és hírnökeivel, akiket Isten küldött hozzájuk. Vajon férfiak ezekben az utolsó napokban szintén követik-e azok példáját, akiket Krisztus elítélt, kárhoztatott? – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 79. o.

Jézust félreértették testvérei, mert más volt, mint ők. Nem ugyanaz volt számukra a mérték. Azzal, hogy emberekre tekintettek, elfordultak Istentől, ereje nem hatotta át életüket. A vallás általuk gyakorolt formái nem változtathatták meg a jellemet. Megtizedelték a „mentát, a kaprot és a köményt”, de elhagyták, „amik nehezebbek a törvényben: az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget” (Mt 23:23). Jézus példája állandóan ingerelte őket. A Megváltó egyetlen dolgot gyűlölt a világon: a bűnt. Lehetetlen volt lepleznie fájdalmát, ha helytelen cselekedetet látott. Szembetűnő volt a különbség a képmutatók között, akiknek látszatszensége elfedte a bűn szeretetét, és olyan jellem között, aki elsőként Istent dicsőítette. Mivel Jézus élete példájával ítélte el a bűnt, vele otthonában is és azon kívül is szembeszálltak. Őszinteségét, becsületességét gúnyos mosollyal nyugtázták. Türelmét, kedvességét gyáva-ságnak bélyegezték. – *Jézus élete*, 88. o.

Március 20., csütörtök

Sokan elgyöngültek, elbátortalanodtak az élet nagy harcában, amikor egyetlen kedves, felvidító szó megerősíthette volna őket, és így győzhettek volna. Sose haladjunk el egyetlen szenvedő lélek mellett se anélkül, hogy ne nyújtanánk neki azt a vigaszt, mellyel minket is megvigasztalt Isten.

Mindez nem egyéb, mint a törvény alapelveinek betöltése – azé az elvé, melyet az irgalmas samaritánus története példáz, s amely Jézus életében lett nyilvánvaló. Jelleme megmutatja a törvény igazi jelentőségét, s hogy mit jelent úgy szeretni felebarátunkat, mint magunkat. Amikor Isten gyermekei irgalmasságot, kedvességet és szeretetet tanúsítanak mindenki iránt, ezzel bizonyságot tesznek a menny alap-törvényének jellegéről is. Bizonyítják, hogy „az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket” (Zsolt 19:8). Ha valaki nem tudja megvalósítani ezt a szeretetet, áthágja a törvényt, melyet állítólag tisztel.

A testvéreink iránt táplált lelkületből kitűnik, milyen az Isten iránti lelkületünk. A felebarátunkért érzett szeretet egyetlen forrása Isten szívbeli szeretete. „Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?” Szeretteim, „ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk.” (1Jn 4:20, 12) – *Jézus élete*, 504–505. o.

A türelem, az engedékenység, a béke és a szeretet azok a jellemvonások, melyeket Isten parancsolattartó népének legjobban ápolnia kell. Amikor hiányzik belőlünk a szeretet, helyrehozhatatlan kár ér minket, mivel elűzzük az embereket az igazságtól, még ha előbb bele is kapcsolódtak Isten ügyébe. Felelős testvéreink, akiknek tekintélye sokat nyom a latban, ne feledjék Pál apostol Szentlélek ihletésére mondott szavait: „Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtlenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk. Mindenikünk ugyanis az ő felebarátjának kedveskedjék annak javára, épülésére. Mert Krisztus sem magának kedveskedett, hanem amint meg van írva: A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak reám.” (Róm 15:1–3) – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 398. o.

Bármilyen hangzatos is hitvallomásunk, mégsem vagyunk Jézus őszinte tanítványai, ha szívünk nincs telve Isten és embertársaink iránti szeretettel. Még ha volna is nagy hitünk és hatalmunk csodák művelésére, de hitünk szeretet nélkül teljesen értéktelen lenne. És ha még olyan bőkezű adakozók volnánk is, esetleg minden vagyónunkat elajándékoznánk a szegények táplálására, mindez értéktelen volna Isten előtt, ha nem a tiszta szeretet az indítórugónk. És ha buzgóságunkban mártírhalált szenvednénk is, de nem szeretetből, akkor Isten csak úgy tekintene, mint elvakult rajongót vagy becsvágyó képmutatót.

„A szeretet hosszútörő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel.” (1Kor 13:4) A legtisztább öröm a legmélyebb alázatból fakad. A legerősebb és legnemesebb jellemek a türelem, a szeretet és Isten akaratának talapzatán épülnek. – *Az apostolok története*, 318–319. o.